

se na žalovaném zaplacení dlužných premií a namítá, že žalovaný zciziv autobusy jen na oko jest dále provozním podnikatelem a majitelem dopravní koncese. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zcizením pojištěné movité věci zaniká sice pojistný poměr za podmínek § 67 zákona o smlouvě pojišťovací ze dne 23. prosince 1917 čís. 501 ř. z., avšak zcizení samo o sobě nezakládá zrušení pojišťovací smlouvy, nýbrž jen, znamená-li pro pojistníka uhasnutí zájmu na pojištění (srov. rozh. čís. 10547 Sb. n. s.). Tomu tak není v souzeném případě. Zůstal-li žalovaný koncesionářem autobusové dopravy a provozuje-li nový nabyvatel vozidel tento podnik na koncesi žalovaného, aniž si opatřil vlastní koncesi, pak jde o poměr, který je založen na ujednání zakázaném a právně neúčinném podle § 15 zákona o dopravě motorovými vozidly ze dne 23. prosince 1932 čís. 198 Sb. z. a n., neboť žalovaný ani netvrdil, že by šlo o povolené provozování náměstkem podle § 7, odst. 4 téhož zákona. Takové ujednání je tedy podle § 879 obč. zák. nicotné. Z toho se podává hledíc k ustanovení § 1, odst. 1 a § 7 tohoto zákona čís. 198/32 Sb. z. a n., vízícího živnostenský provoz dopravy zásadně na koncesi, že ve smyslu těchto zákonných pravidel žalovaný nepřestal býti podnikatelem dopravy. S tohoto hlediska posuzována není pojišťovací povinnost, uložená žalovanému jako koncesionáři podle § 8 zákona čís. 198/32 Sb. z. a n., jen otázkou veřejnoprávní, jak se mylně dovolatel domnívá. Vždyť z toho právě, že žalovaný nepřestal býti podnikatelem dopravy s pojištěnými vozidly, vyplývá nepochybně, že jeho pojistný zájem nepominul podle § 63 zákona čís. 501/17 ř. z.

Čís. 15482.

Podal-li zaměstnanec obce do rozhodnutí disciplinární komise, na základě něhož byl usnesením obecního zastupitelstva ze služeb obce propuštěn, opravný prostředek, jenž v době skončení sporu na vyklizení naturálního bytu nebyl ještě vyřízen, jest i žaloba na vyklizení naturálního bytu předčasná.

(Rozh. ze dne 9. října 1936, Rv I 1217/36.)

Žalovaný byl k návrhu disciplinární komise při obecním zastupitelstvu žalující obce propuštěn ze služeb obce pro porušení služebních povinností. Žalovaný stěžoval si do nálezu disciplinární komise k disciplinární komisi druhé stolice při zemském úřadě v Praze. Žalující obec opírajíc se o propuštění žalovaného ze svých služeb domáhá se žalobou

výroku, že žalovaný jest povinen vykliditi naturální byt, jenž mu byl jako zaměstnanci obce propůjčen. Uvedená stížnost žalovaného nebyla ještě vyřízena, když bylo skončeno řízení ve sporu před soudem první stolice. Prv ý s o u d zamítl žalobu pro tentokráte. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Pro posouzení této věci je toliko rozhodné, zda byl žalovaný po řádně provedeném kárném řízení usnesením obecního zastupitelstva žalující obce platně propuštěn ze služeb obce, neboť nestalo-li se tak, je žalovaný dosud zaměstnancem obce a má tudíž nárok na užívání naturálního bytu. Ježto žalovaný podal opravný prostředek proti disciplinárnímu nálezu první stolice, a to opravný prostředek přípustný podle vládního nařízení č. 483/20 Sb. z. a n., nelze mluvit o řádně provedeném kárném řízení, nebylo-li dosud o příslušné stížnosti rozhodnuto zemským samosprávným úřadem (§ 8, odst. 3 cit. vládního nařízení); nemá tedy dosud usnesení obecního zastupitelstva o zrušení služebního poměru žalovaného právní účinnosti, proto dosud má žalovaný též nárok na užívání naturálního bytu. Žalobní žádost není tudíž již z tohoto důvodu toho času opodstatněna.

Čís. 15483.

Ustanovení § 1155 a § 1164 obč. zák. nečiní výjimek ve prospěch živností sezonních. Ujednání, jímž se zrušují nebo omezují oprávnění, plynoucí zaměstnanci z předpisu § 1155 obč. zák., jest nicotné.

(Rozh. ze dne 9. října 1936, Rv I 1585/36.)

- Žalobce (cihlářský mistr) se domáhá na žalovaném zaplacení mzdy, již mu žalovaný dluhuje za část výpovědní lhůty v zažalované výši a tvrdí, že jest to část mzdy, jakou měl dostávat podle úmluvy za dobu mimo t. zv. kampaň. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Předpis § 1162 d) obč. zák. se netýká nároků podle § 1155 obč. zák., jak nejvyšší soud odůvodnil v rozhodnutí ve Sb. n. s. 4148. Nenastala tedy v souzené věci prekluze zažalovaného nároku pro opožděné podání žaloby. Žalobce byl ustanoven v cihelně žalovaného paličem a cihlářským mistrem. Pracovní poměr byl sjednán na neurčitou dobu a k rozvázání tohoto poměru byla umluvena šestiměsíční lhůta výpovědní. Dále bylo umluveno, že žalobci náleží po dobu kampaně týdenní plat 220 Kč